

Audiència. Simó el Cananeu i Judes Tadeu

17/11/2006

Benvolguts germans i germanes,

Avui considerem dos dels dotze apòstols: Simó el Cananeu i Judes Tadeu (a qui no hem de confondre amb Judes Iscariot). Els considerem junts, no només perquè en les llistes dels dotze sempre apareixen junts (Cf. Mateu 10,4; Marc 3,18; Lluc 6,15; Actes 1,13), sinó també perquè les notícies que els afecten no són gaires,

amb l'excepció que el cànon del Nou Testament conserva una carta atribuïda a Judes Tadeu.

Simó rep un epítet que canvia en les quatre llistes: mentre Mateu i Marc l'anomenen «Cananeu», Lluç el defineix com «Zelot». En realitat, els dos qualificatius són equivalents, ja que signifiquen el mateix: en hebreu el verb «qanà'» vol dir «ser gelós, apassionat» i es pot aplicar tant a Déu, quan és gelós del poble que ha elegit (Cf. Èxode 20, 5), com als homes, que cremen de zel en el servei al Déu únic amb ple lliurament, com Elies (Cf. 1 Reis 19,10).

Per tant, és molt possible que aquest Simó, si no pertanyia pròpiament al moviment nacionalista dels zelots, potser es caracteritzava almenys per un zel ardent per la identitat jueva, és a dir, per Déu, pel seu poble i per la seva Llei divina. Si això és així,

Simó és tot l'oposat de Mateu, qui al contrari, com a publicà, procedia d'una activitat considerada totalment impura. És un signe evident que Jesús crida els seus deixebles i col·laboradors dels estrats socials més diversos, sense cap exclusió. ¡A Ell, li interessen les persones, no les categories socials o les etiquetes! I el millor és que en el grup dels seus seguidors, tots, malgrat que són diferents, conviuen junts, superant les imaginables dificultats: de fet, Jesús mateix és el motiu de cohesió, en el qual tots es troben units. És una lliçó per a nosaltres, que amb freqüència tendim a subratllar les diferències i potser les contraposicions, oblidant que Jesucrist ens dóna la força per superar els nostres conflictes. Cal recordar que el grup dels dotze és la pre-figuració de l'Església, on han de trobar espai tots els carismes, pobles, races, totes les qualitats, que

assoleixen la seva unitat en la comunió amb Jesús.

En referència a Judes Tadeu, rep aquest nom de la tradició, unint dos noms diferents: mentre Mateu i Marc l'anomenen simplement «Tadeu» (Mateu 10,3; Marc 3,18), Lluc l'anomena «Judes de Jaume» (Lluc 6,16; Actes 1,13). El renom Tadeu té una derivació incerta i s'explica com provenint de l'arameu «taddà'» que vol dir «pit», és a dir, significaria que és «magnànim», o com a una abreviació d'un nom grec com «Teodor, Teodot.» D'ell, se sap poc. Només Joan presenta una petició que va plantejar a Jesús durant la Cena. Tadeu diu al Senyor: «Senyor, i què ha passat, que us hàgiu de manifestar a nosaltres i no al món?». És una pregunta de gran actualitat, que també nosaltres li preguntem al Senyor: ¿Per què no s'ha manifestat el Ressuscitat en tota la seva glòria als adversaris per mostrar que el

vencedor és Déu? ¿Per què només s'ha manifestat als seus deixebles? La resposta de Jesús és misteriosa i profunda. El Senyor diu: «Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada» (Joan 14, 22-23). Això vol dir que el Ressuscitat ha de ser vist i ser percebut amb el cor, de manera que Déu pugui fer estada en nosaltres. El Senyor no es presenta com una cosa. Ell vol entrar en la nostra vida i és per això que la seva manifestació implica i pressuposa un cor obert. Només així veiem el Ressuscitat.

A Judes Tadeu se li ha atribuït la paternitat d'una de les cartes del Nou Testament de les dites «catòliques» perquè no estan dirigides a una determinada Església local, sinó a un cercle molt més ampli de destinataris. S'adreça «als cridats, estimats per Déu Pare i guardats per Jesucrist» (versicle 1). La

preocupació central d'aquest escrit consisteix en alertar els cristians davant de tots aquells que prenen com excusa la gràcia de Déu per disculpar els seus costums depravats i per desviar els altres germans amb ensenyaments inacceptables, «somniadors» que introdueixen divisions dins de l'Església (versicle 8); així defineix Judes les seves doctrines i idees particulars. Els compara fins i tot amb els àngels caiguts, i amb termes forts diu que «han seguit pel camí de Caïn» (versicle 11). A més els ratlla sense reticències de «núvols sense aigua, enduts pels vents; arbres de tardor, sense fruits, dues vegades morts, desarrelats; ones encrespades de la mar, que escumegen la pròpia vergonya; estrelles errants, a qui és reservada la foscor de les tenebres per sempre» (versicles 12-13).

Avui potser no estem acostumats a utilitzar un llenguatge tan polèmic,

que tanmateix ens diu una cosa important. Al mig de totes les temptacions, de tots els corrents de la vida moderna, hem de conservar la identitat de la nostra fe. Certament, el camí de la indulgència i del diàleg, que va emprendre amb encert el Concili Vaticà II, ha de continuar-se amb ferma constància. Però aquest camí del diàleg, tan necessari, no ha de fer oblidar el deure de recordar i subratllar sempre les línies fonamentals irrenunciables de la nostra identitat cristiana.

D'altra banda, és necessari tenir molt present que la nostra identitat exigeix força, claredat i valentia, davant de les contradiccions del món on vivim. És per això que el text de la carta continua dient: «Vosaltres, però, estimats, edificant-vos damunt la vostra fe santíssima, pregant en l'Esperit Sant, manteniu-vos en l'amor de Déu i espereu la bondat de nostre Senyor Jesucrist que duu a la

vida eterna. Els que vacil·len, mireu de convencer-los...» (versicles 20-22). La carta es conclou amb aquestes bellíssimes paraules: «Al qui pot guardar-vos d'ensopegar i presentar-vos íntegres, exultants, davant la seva glòria, a l'únic Déu, salvador nostre per Jesucrist nostre Senyor, glòria, majestat, força i poder abans de tot el temps, ara i en tots els temps. Amén» (versicles 24-25).

Hom veu amb claredat que l'autor d'aquestes línies viu en plenitud la pròpia fe, a la qual pertanyen realitats grans, com la integritat moral i l'alegria, la confiança i finalment la lloança, quedant tot motivat per la bondat del nostre únic Déu i per la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist. Per aquest motiu, tant Simó el Cananeu, com Judes Tadeu ens ajuden a redescobrir sempre de nou i a viure incansablement la bellesa de la fe

cristiana, sabent donar testimoniatge fort i alhora serè.

Al final de l'audiència, el Sant Pare va saludar els pelegrins en diversos idiomes.

Benvolguts germans i germanes,

Avui dediquem la catequesi a Simó el Cananeu i Judes Tadeu. A Simó, se l'anomena també «Zelot», pel seu ardent zel per la Llei divina i el seu poble. El sobrenom de Judes, Tadeu, significa "magnànim". Els seus caràcters tan diferents són un signe evident que Jesús, a qui li interessien més les persones que les categories, crida els seus deixebles d'estrats molt diversos. Però tots vivien íntimament units al Mestre.

La pregunta de Judes Tadeu en la Cena dóna lloc a una afirmació important: la plena manifestació de Jesús no és exterior, sinó interior i

està condicionada a l'amor del
deixeble.

A aquest apòstol se li ha atribuït una
de les Cartes del Nou Testament. En
ella, usant paraules fortes i
polèmiques a les quals avui no estem
acostumats, alerta els cristians
davant els que tracten d'excusar les
seves disbauxes i extraviar amb
ensenyaments inacceptables,
introduint divisions dins de
l'Església. El Concili Vaticà II
subratlla especialment la via de la
tolerància i el diàleg. Però això no ha
de fer-nos oblidar la necessitat de
manifestar la nostra pròpia identitat
cristiana, que no és només cultural,
sinó que requereix la força, la
claredat i el coratge de la provocació
pròpies de la fe.

Que Déu us beneeixi!

11 d'octubre de 2006

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
simo-el-cananeu-i-judes-tadeu/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-simo-el-cananeu-i-judes-tadeu/)
(02/04/2026)